

Cara de tardor

Quant temps fa que t'endevina el fred només mirant-te al fons de les pupil·les

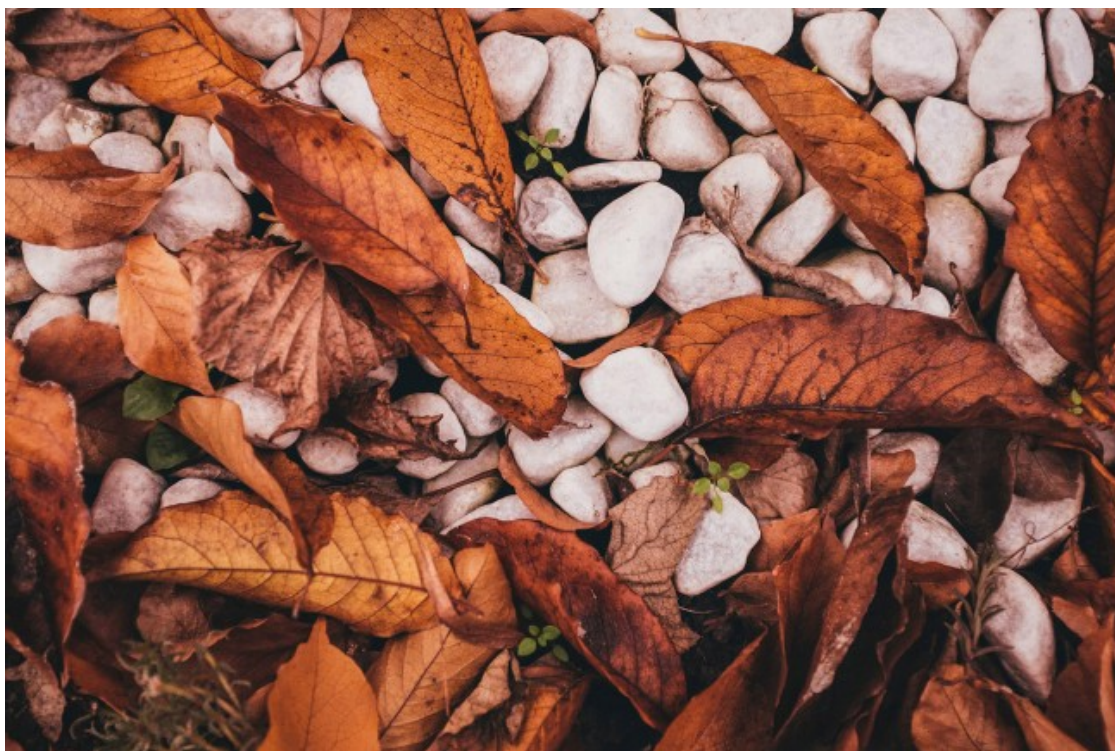


Foto: isorepublic

I quan ja no hi comptaves arriba el dia que la son ve a trobar-te abans i tot que la surtis a buscar. Dorms nou hores seguides i somies nenes òrfenes que mengen lleties a la cuina d'una casa antiga. Et lleves més trista que ahir però potser més que demà. O al revés. Ella et diu Fas cara de tardor, i tu somrius una mica, quant temps fa que t'endevina el fred només mirant-te al fons de les pupil·les. Cara de tardor, llavis de silenci, mirada de pluja. Que difícil, alguns dies, el somriure. I què. També era difícil la son amansida, el descans profund, el cor en calma, i ja ho veus. Fas cara de tardor, aquest diumenge, però quan tornes a casa et diuen que a Brasov ha deixat de nevar. Que farà bo. Que us esperen amb vi blanc i bones menges i tota la calidesa del món. Tanques els ulls cansats d'autopista i imagines paisatges que fan olor de bosc i de muntanya. Cel blau i sense núvols. El fred just, per tastar l'octubre. I un poema que et fa niu al palmell de la mà, com un somni profund després de massa dies.

*text publicat al blog La vida té vida pròpia (<http://lavidatevidapropia.blogspot.com/>) .

